(המשך מעמוד 46)

מטבע לשונית שחוקה שכבר לא אומרת כלום. יש כאן הרגשה של חזרה הביתה, של פתיחת דף חדש ונקי בלי שיכונים ומיפלצות ארכיטקטוניות. ויש כאן האוויר הכי נקי בארץ. כשבאתי לכאן הייתי רק בן 17, וכבר ברגע הראשון במקום ידעתי שזהו ביתי וכאן אחיה.

„חייה ותן לחיות!"

„**אנחנו מקבלים** כל אחד שבא לכאן כמו שהוא. לא בודקים אדם לפי כספו או תדמיתו או הרקע ההיסטורי שלו. אנחנו בעצם מיישמים כאן את הכלל של 'חייה ותן לחיות', ואולי זה מה שמפריע כל־כך לאנשים שלא רגילים לסיגנון־חיים כזה."

את אגדת ההילולות המיניות הוא תוקף בחריפות רבה: „לא קורה כאן שום דבר מיוחד! יש משפחות נשואות כדת־וכדין, עם ילדים, ויש זוגות שחיים יחד ללא־נישואין — ממש כמו בעיר. גם כאן קורה שזוגות נפרדים ונוצרים זוגות אחרים.

„הבעייה היא שבגלל שכאן מדובר בחוג לא גדול של אנשים, שנמצאים יחד רוב הזמן, אדם יכול למצוא את עצמו חי עם בחורה שרק חודש לפני־כן היתה בת־זוגו של השכן. אבל בשום אופן לא תוכל לשמוע כאן מישפט כמו 'שמעי, בא לי עלייך היום, בואי נרביץ מיספר.' אין כאן תופעות כאלה, בדיוק כפי שאינן קיימות בתל־אביב. ואולי שם דווקא כן.

„נכון שבקיץ נוהגות אחדות מהבחורות להשתזף בעירום מלא או חלקי, והן מסתובבות כמו שנות להן," אומר יוסי, „אבל זה לא מפריע לאף אחד ואיש לא יעז להעיר לבחורה שהחליטה להתרחץ במעיין עירומה. זה עניינה בלבד, ולי יש רק זכות לחשוב את מחשבותי הפרטיות בקשר לזה."

על כך יש לרייצ'ל סיפור משעשע: „הגיע לכאן יהודי דתי, שרכש בדרכים מוזרות מהמועצה כמה בתים וכנראה רצה להקים כאן ישיבה. כששמע שיש כאן בחורות עירומות, הוא עלה על הגג וטיפס על אבנים וכמעט שקיבל נקע בצוואר ונפל לתהום, עד שהצליח לתפוס מישהי מסתובבת עירומה. הוא כמובן רץ להתלונן במישטרה, אבל כשהשוטר שיחזר את המיקרה, הוא פשוט צחק מכל העניין."

תושבי ראש־פינה הוותיקים לא לגמרי הסתגלו לשכניהם החדשים, ולדיברי תושבי השכונה „רובם לא היו מצטערים אם לא היינו כאן."

ראש המועצה המקומית, יורם מאירי, מביע רוח אוהדת למדי, אם כי הוא מפריד בין התושבים הוותיקים הקבועים בשכונה לבין אורחי „המלון". „אין לי שום דבר אישי נגד אנשים שבוחרים דרך־חיים מסויימת," הוא אומר. „הם יכולים לבוא לוואדי, ולהקים מאהל, ולעשות כראות־עיניהם. אנחנו גם עוזרים לחלק מהם בתעסוקה. אבל כראש־מועצה, אני צריך לדאוג לכך שהיישוב לא ייפגע מתופעות כמו פריצת קווי־מים לשם התחברות פרטיונית, או שפיכת אשפה במקומות שאינם מיועדים לכך.

„המושבה מתכננת את פיתוח הרובע העתיק," ממשיך מאירי. „יש תוכנית שיחזור למקום, ואם יש אנשים שקשורים אלינו כבר בקשר חיובי, יש הבטחה שבתיכנון השיחזור זה יילקח בחשבון ויוקצו משאבים כדי שהם לא ייפגעו."

שניים שיש להם „קשר חיובי" למושבה הם נילי וגידעון לביא הגרים בה עם בניהם, בועז וארז, כבר עשר שנים. הם הראשונים שעלו לרובע העתיק, בלחצה של נילי. היא „המשוגעת לאסטרולוגיה" שבחבורה, והיא טוענת: „כולנו בעצם פליטים שהגיעו לכאן בטעות, אבל פה הגענו לרמת מודעות גבוהה יותר מאשר בכל מקום אלטרנטיבי."

גדעון לביא (38), מהנדס במיקצועו, עובד כמורה בבית־הספר התיכון בצפת, והוא מוכר במושבה כבעל ידי זהב היודע לתקן כל מכשיר. הוא מסוגר עם עצמו ועם מישפחתו, ואינו רואה שום הילה רומנטית סביב החיים בשכונה.

„הייחוד העיקרי בשכונה," מספר גדעון, „הוא בזה שהיא גידחת ויש בה גרעין קטן של שלוש־ארבע מישפחות, והשאר הם בודדים שמתחלפים. אבל את התדמית שנוצרה בקיץ הביטניקי שהונצח בטלוויזיה, קשה לחסל. שורש הבעייה הוא בזה שעל זרים אפשר להלביש כל מה שרוצים."

גדעון אינו מסכים עם האהדה ששפעה מדיברי יושב־ראש המועצה. הוא אומר: „נראה לי שיש סנקציות סמויות של המועצה נגדנו בצורת הזנחה של השכונה שלנו, למרות שאת השירותים הבסיסיים אנו מקבלים."

לגבי תוכניות המועצה אומר גדעון לביא: „עושים פה תוכניות לשיפוץ ושיחזור הרובע העתיק של ראש־פינה. לשיפוץ בית אחד, בית־הפקידות של הברון, כבר הלך הרבה כסף אבל לא נעשה כלום. בשטח עצמו לא רואים שום פעילות, אבל יש כבר מישהו שמקבל משכורת כמזכיר העסק הזה."

תושבי השכונה דוחים כל רעיון של התארגנות לצורך שמירת האינטרסים שלהם. „זה בניגוד לעקרונות," הם טוענים, ומגלים את המילכוד שבו הם נתונים. קשה להם להגשים את עצמם בסביבה אנושית רגילה, והם מתקבצים למקום שבו נמצאים דומים להם. אך כקבוצה, הם יוצרים חריג מנקר־עיניים הגורם דחייה. הסביבה החדשה מנסה לסלקם ממקומם אך הם אינם מוכנים, בשל עקרונותיהם, להתאגד כדי להדוף את ההתקפה הצפויה אשר, לחששם של רבים מהם, כנראה תגיע לראש־פינה כשדגל המילחמה בסמים מונף בראשה.

גן־עדן! לבועז (9) ולארד (6) לביא. מלבד הטבע והיופי של המקום, כאן זול לגדל ילדים.

„אסור לסלק אותם!"

תושבי הרובע ואנשי ראש־פינה מבחינים ברורות בין אורחי 'המלון' הארעיים, לבין התושבים הקבועים שברובע. אנשי 'המלון', המונים כיום כ־20 נשים וגברים, היו מסויגים והסכימו רק לייצוג בדמותו של דויד איש־שלום, צעיר תל־אביבי בעל תואר בפסיכולוגיה השוהה ב'מלון' זה שבועות אחדים.

„נקלעתי לראש־פינה תוך כדי נדודים בחיפוש אחר זהותי," מספר דויד, „ולא יכולתי להשתחרר מהרושם העצום שהמקום הזה נטע בי. חזרתי לכאן מתוך כוונה לבנות פה את ביתי ולהיבנות כאן."

המישטרה פשטה על „המלון" בתקופה האחרונה עם כלבי־גישוש לגילוי סמים, אך העלתה חרס. תושבי ה„מלון" הנוכחיים מנסים לחסל את תופעת הארעיות ואת אווירת ה'בית־מלון־לילה' שאיפיינה את המקום עד כה.

במלון מתחילה פעילות כלכלית משותפת. „הרעיון הוא לבנות את עצמנו מבחינה כלכלית," הוא מסביר. „למשל, אחד החברים קנה עדר־צאן קטן, מתוך ידיעה שברגע מסויים העדר ישמש את כל החבורה. אבל ללא תכתיבים, הכל יקרה באופן טבעי. יש כוונה גם להקים גלריה שבה נציג ונמכור עבודות־אמנות, אומנות ומלאכת־יד רצינית. עובדים על הקמת בית־מלאכה לפיסול, ויהיה גם גן־ירק. הכל, בשיתוף־פעולה ובהרמוניה."

משה מאור ■

adas עושה לך יופי

ADAS
תכשירי טיפוח, איפור ויופי מעולים לכל סוגי העור.
להשיג בתמרוקיות המובחרות,
בשק"ם, המשביר לצרכן וכל בו שלום.

שאלו בחנויות על "מבצע ניחושון ADAS-BRUT"
וזכו בפרסים נהדרים.

בואו נרוץ

גם אתה יכול.
גם אתה מסוגל לרוץ להנאתך ולהפחית בכך ממשקל גופך. הריצה היא הפעילות היעילה ביותר לשיפור הבריאות ולשחרור ממתחים. מבצע צב"ר (צעיר, בריא, רענן) הכין למענכם חוברת מצויירת ובה הדרכה כיצד לרוץ נכון בבית, בשכונה ובחיק הטבע.
שלחו גלויה למבצע צב"ר, ת.ד. 33311 ת"א, ותקבלו חינם את החוברת: "בואו נרוץ".